

Boşanmak mı, sabır mı?

Mehmet Bey: “Öyle her şeyde boşanmayı gündeme getirmek fazilet midir? Yoksa sabretmek ve bazı badireleri birlikte aşmaya çalışmak mı fazilettir? Bir inat uğruna boşanma olursa, Allah bu işe nasıl bakar? Ortada çocuklar var. Ve aslında boşanacak hiçbir neden yok! Sadece inat!”

Cenâb-ı Hak Cennet ehlinin Cennette, eşleriyle birlikte ebedî mutluluğa ulaşacaklarını şöyle müjdeliyor: “O gün cennetlikler, gerçekten nimetler içinde safa sürerler. Onlar ve eşleri gölgeler altında tahtlara kurulurlar. Orada onlar için her çeşit meyve vardır. Bütün arzuları yerine getirilir. Onlara Rabb-i Rahîm’den bir de selâm vardır.”¹

Dünyanın dikenli bağlarında acı günde, tatlı günde birlikte yaşayan, birlikte ağlayan, birlikte gülen, hayatın ve imtihanın bir gereği olarak yer yer kendilerini alıkoyamadıkları sürtüşmeleri ve tartışmaları bertaraf etmesini de başaran karı kocanın ebedî âhîret hayatında ebedî zevkleri ve ebedî güzellikleri birlikte paylaşmaları elbette müstesna bir ihsan-ı İlâhîdir. Bu ihsan-ı İlâhî’yi, eşler, dünyadaki sabırlarının ve iyi huylarının sonucu olarak hak ediyorlar. Çünkü sırf aile yuvalarının selâmeti ve huzuru için birlikte dünyanın acılı imbiklerinden süzülmüşler, birlikte ızdırıplı eleklerden geçmişler; ikisi baş başa sabretmişler, Allah’a birlikte dayanmışlar, Allah’tan birlikte ümit etmişler.

Öyle her sıkıntıda, her acıda, her olumsuzlukta eşini terk edip keyfinin peşine takılıp gitmek var mı evlilikte? Cenâb-ı Hak bazen eşlerden birisine hastalık verir, sabır ister; diğerine buna rağmen eşine sadakat, bağlılık ve hizmet tarzında bir görev yükler ve yine sabır ister. Bazen karı-kocayı birlikte fakirlik imtihanına tabi tutar, bazen zenginlik sınavından geçirir. Bazen öfke, bazen inat imtihanlarını katmerleştirir. Şu âyetleri kulağımızda küpe yapacağız: “Allah sabredenlerle beraberdir.”², “Sabredenlere müjdele.”³, “Allah sabredenleri sever.”⁴ En zor ânımızda Allah’ın bizimle beraber olmasını, Allah’ın yardımını mı istiyoruz: Yapmamız gereken tek şey, sabırdır.

Boşanmak fazilet midir?

Gelin bu sorunun cevabını Peygamberlerin hayatlarında arayalım: Hazret-i Nuh Aleyhisselâm kendisine inanmayan müşrik karısına tahammül etmiş, onu boşamamıştı. Hazret-i Lût Aleyhisselâm Sodom ahlâksızları ile birlikte hareket eden hain karısına tahammül etmiş, onu boşamamıştı. Hazret-i Eyyûb Aleyhisselâm yıllarca hasta yattığı günlerde; muhtereme hanımı Rahmet kendisine sabretmiş, eksiksiz hizmet etmiş; bırakıp gitmemişti... Örnekler artırılabilir.

Şüphesiz karı ile koca aynı fıtratta, aynı karakterde, aynı yapıda ve aynı yaratılışta değillerdir. Birisinin ak dediğine bazen diğeri kara diyebilir. Olacaktır bu! Fakat bu, öfke ve inat sebebi olmamalıdır. Eşlerin birbirlerine karşı dikkat etmeleri gereken en korkunç, en canavarlaşmış duygu, öfke ve inat duygusudur! Şeytan bu duyguları çok işletiyor ve aileleri perişan ediyor. Öyleyse eşler akıllı davranmalı; biri öfkeli iken diğeri haklı da olsa alttan almalı, biri kırıcı davrandığında diğeri ortamı yatıştırıcı olabilmelidir. Çünkü geçim böyle sağlanır. Çünkü kusursuz insan yoktur. Öfkenin ve inadın yanlış kullanılması da, farkında olmadığımız ayrı bir kusurdur. Kusurun en etkin çözümü ise, Kur'ân diliyle "affetmektir." Affedilen insan kusurunu anlar.

Boşanıp çocukları perişan etmeden önce çok iyi düşünmelidir: Boşanmakla ulaşılmaması düşünülen huzur ve mutluluğa, sabırla pekâlâ ulaşılabilir. Boşanmadan dolayı ortada kalan ve psikolojik travma yaşayan çocukların çektiği manevî acı ve ızdırıp, karı kocanın boşanmakla hedeflediği mutluluğu dünya noktasından da, âhiret noktasından sıfırlar, yer, yıkar, bitirir, mahveder; dünyayı da, âhireti de zehir eder, azaba çevirir! Çocuğa mı yazık, sabırsızlık yüzünden, öfke ve inat yüzünden uzaklaşıp gittikleri mutluluklarına mı yazık? Hangisine ağlamalı? Bu acı sona, kendilerinden başka kim ağlar?

Oysa birbirlerinin titizliklerine, hassasiyetlerine, varsa çekilmez alışkanlıklarına, dayanılmaz duygularına, taşınmaz öfkelerine ve inatlarına sabretmeleri ne kadar mutluluk vericiydi! Geride ne iyi günler vardı! O dayanamadıkları ve korkunç buldukları duygular, yakın zamanda birer pırlanta olup ellerinden tutacaktı. Bir bilselerdi!

Bedüzzaman Hazretleri karı ile koca arasındaki ebedî bağı güçlendirecek formülü çizerken ayrılığa ve boşanmaya yer vermiyor. Bırakıp gitmeye yer vermiyor. Terk etmeye izin vermiyor. Bilâkis Bedüzzaman, namusluluğu ve dindarlığı sebebiyle kadının, kocası tarafından taklit edilmeye değer bir kadın olduğunu; kocanın, ancak bu taklitle ebediyet arkadaşını kaybetmeyeceğini hatırlatıyor. Üstad Hazretlerine göre kadın da dindar ve onurlu hayat arkadaşını ebediyen kaybetmemek için dindar olmalıdır. Böylece eşler hem dünya saadetini, hem âhiret saadetini elde edebilecektir.5

O halde, boşanmadan önce bir kez değil, bin kez düşünelim: Dindar ve iffetli eşimizi eften püften sebepler yüzünden, bizim de benzerlerini taşıdığımız hatalar ve kusurlar yüzünden dışlamak, itham etmek, kırmak, incitmek, onu boşanmaya zorlamak vebaldır, günahtır, sorumluluk vericidir. Bunun yerine barışı ve sabrı mutlaka deneyelim ve mutlaka başaralım.

Dipnotlar:

- 1- Yasin Sûresi: 55-58;
- 2- Bakara Sûresi: 153, 249;
- 3- Bakara Sûresi: 155;
- 4- Âl-i İmran Sûresi: 146;
- 5- Lem'alar, s. 203